

Redactare: Daşa Suci
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COBEN, HARLAN

Șase ani / Harlan Coben ; trad. din lb. engleză de Dan Bălănescu. - Pitești :

Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2963-0

I. Bălănescu, Dan (trad.)

821.111

Six Years
Harlan Coben

Copyright © Harlan Coben, 2013

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Foto copertă: www.shutterstock.com

HARLAN COBEN

ȘASE ANI

roman

Traducere din limba engleză de
Dan Bălănescu

Editura Paralela 45

Capitolul 1

Stăteam pe ultimul rând și urmăream căsătoria cu un alt bărbat a singurei femei pe care aş fi putut-o iubi vreodată.

Natalie purta alb, desigur, și arăta splendid, mai necruțătoare ca niciodată. Întotdeauna frumusețea ei avusese o anumită fragilitate și o forță tăcută, și așa cum stătea acolo, Natalie părea eterică, aproape din altă lume.

Își mușcă buza de jos. Îmi veniră deodată în minte diminețile acelea leneșe în care făceam dragoste, iar ea își trăgea repede pe ea cămașa mea albastră și mergeam la parter. Stăteam la masa din colț și citeam ziarul și, la un moment dat, își scotea blocnotesul și începea să schițeze. Când mă desena pe mine, obișnuia să-și muște buza de jos exact așa.

Două mâini mi-au pătruns în piept, mi-au prins inima fragilă din ambele părți și mi-au rupt-o în două.

Ce-am ajuns?

Credeți în dragostea la prima vedere? Nici eu. Cred totuși în atracția primordială, mai mult decât fizică, la prima vedere. Cred că uneori – o dată, poate de două ori în viață – ești atras de cineva atât de profund, atât de instinctiv, atât de fulgerător – o atracție mai mult decât magnetică. Așa s-a întâmplat în cazul lui Natalie. Uneori e doar atât. Uneori crește și se încinge și se transformă într-un infern grandios despre care știi că e real și pentru totdeauna.

Iar uneori te înșeli și confunzi prima situație cu a doua.

Îmi închipuisem cu naivitate că vom fi împreună pentru totdeauna. Eu, care nu am crezut niciodată în fidelitate și am făcut tot posibilul să scap de această încătușare, am știut imediat – în fine, într-o săptămână – că ea este femeia alături de care aveam să mă trezesc în fiecare zi. Ea este femeia pe care aș fi protejat-o cu prețul vieții. Ea este femeia – da, știu cât de siropos sună – fără de care nu aș fi putut face nimic, care ar fi transformat și cel mai banal lucru în ceva mareț.

Să-ți vină să verși, nu?

Un preot cu o țeastă proaspăt rasă vorbea, dar vuietul sângelui din urechi mă împiedica să-i înțeleg cuvintele. Mă holbam la Natalie. Voiam să fie fericită. Nu erau doar vorbe goale, minciunile pe care ni le spunem adesea pentru că, în realitate, dacă iubita nu ne dorește, vrem să fie nefericită, nu-i așa? În cazul meu, chiar eram sincer. Dacă aș crede cu adevărat că Natalie ar fi mai fericită fără mine, atunci i-aș da drumul, oricât de dureros ar fi. Dar nu credeam că va fi mai fericită, în ciuda a tot ce spusese și făcuse. Sau poate e doar o altă autojustificare, o altă minciună pe care ne-o spunem.

Natalie nu mi-a aruncat nici măcar o privire, dar am văzut o încordare în jurul gurii ei. Știa că sunt în încăpere. Era cu ochii la viitorul ei soț. Numele lui, am aflat recent, era Todd. Urăsc numele Todd. Todd. Probabil i se spunea Toddy, Todd-Man sau Toddster.

Todd avea părul prea lung și își etala barba aceea țepoasă, nerasă de patru zile, pe care unii o găsesc șic, iar alții, ca mine, cred că cere un pumn. Ochii lui se plimbau lin și infatuat peste oaspeți până când s-au agățat de mine. Au poposit asupra mea o secundă, cântărindu-mă, după care au decis că nu meritam efortul.

De ce s-a întors Natalie la el?

Sora lui Natalie, Julie, era domnișoară de onoare. Stătea pe podium cu un buchet în fiecare mână zâmbind inert, mecanic. Nu ne

întâlniserăm niciodată, dar am văzut poze și le-am auzit vorbind la telefon. Și Julie părea uluită de această evoluție. Am încercat să-i întâlnesc ochii, dar arbora privirea aceea ațintită în gol a soldatului de pe front.

M-am uitat din nou la fața lui Natalie și am simțit că mici bombe îmi explodează în piept. Dintr-odată, bum, bum, bum. Fir-ar să fie, n-a fost o idee bună. Când cavalerul de onoare a adus verighetele, plămânii mei au început să cedeze. Nu mai puteam să respir.

Destul.

Am venit aici să văd cu ochii mei, presupun. Învășasem din experiență că am nevoie de așa ceva. Acum cinci luni, îmi pierdusem tatăl în urma unui atac de cord major. Nu avusese niciodată probleme cu inima și era, după toate aparențele, într-o formă bună. Mi-am amintit cum am stat în salonul acela de așteptare, am fost chemat în biroul doctorului, mi s-a dat vestea îngrozitoare – și apoi am fost întrebat, atât acolo, cât și la casa mortuară, dacă vreau să-i văd trupul. Am refuzat. M-am gândit că nu vreau să-l păstrez în minte zăcând pe targă sau în sicriu. Voiam să mi-l amintesc așa cum era în viață.

Dar, după un timp, am început să-i accept tot mai greu moartea. Fusesse atât de energic, de viu. Cu două zile înainte să moară, am fost la un meci de hochei la New York Rangers – tata avea abonamente –, iar meciul a intrat în prelungiri și noi am țipat, am ovaționat, păi atunci, cum să fie mort? O parte din mine a început să se întrebe dacă nu cumva fusesse vreo greșeală ori o întreagă mare și cumplită înșelătorie, iar tatăl meu era, poate, printr-o minune, încă în viață. Știu că e absurd, dar disperarea poate juca feste și, dacă lași disperarea s-o ia razna, va găsi răspunsuri alternative.

O parte din mine era bântuită de faptul că nu am văzut niciodată trupul tatei. Nu am vrut să fac și aici aceeași greșeală. Dar, pentru a rămâne în acest plan metaforic jalnic, de data asta, am văzut cadavrul. Nu

mai avea rost să-i iau pulsul, să-l palpez sau să rămân în preajma lui mai mult decât era necesar.

Am încercat să dispar, pe cât posibil, fără să fiu observat. Asta nu e o treabă ușoară atunci când ai 1,96 metri și ești construit, pentru a folosi expresia lui Natalie, „ca un tăietor de lemne“. Am mâini mari. Natalie le iubise. Obişnuia să le ia într-ale ei și să caute ce linii am în palmă. Spunea că sunt mâini adevărate, mâini de bărbat. Le și dese-nase pentru că, zicea ea, îmi spun povestea – munca brută din tinerețe, felul în care m-am străduit să ajung la colegiul Lanford în timp ce lucram ca responsabil cu ordinea într-un club de noapte local și, cum-va, faptul că acum eram cel mai tânăr profesor de la colegiul de științe politice.

Am ieșit împleticindu-mă din micuța capela albă direct în aerul cald al verii. Vara. Până la urmă, asta fusese tot? O idilă de-o vară? În locul a doi copii zburdalnici care își fac de lucru în tabără, noi am fost doi adulți în căutarea singurătății într-un refugiu artistic – ea pentru a-și practica arta, eu pentru a-mi scrie dizertația în științe politice – și care s-au întâlnit, s-au îndrăgostit lulea, iar apoi, pentru că se apropia luna septembrie, pe bună dreptate, toate lucrurile frumoase au un sfârșit. Toată relația noastră chiar a avut ceva ireal, amândoi departe de viețile noastre obișnuite și de toată banalitatea aferentă. Poate asta a făcut-o atât de fantastică. Poate faptul că doar ne-am petrecut timpul în această bulă ireală ne-a îmbunătățit relația și a făcut-o mai intensă. Poate că am fost total un idiot.

Din spatele ușii bisericii am auzit ovații, aplauze. Asta m-a scos din amorțeală. Slujba se sfârșise. Todd și Natalie erau acum domnul și doamna Față Țepoasă. Curând vor trece prin mijlocul capelei. M-am întrebat dacă se va arunca cu orez. Probabil lui Todd nu i-ar plăcea. I-ar strica părul și i s-ar prinde de țepii din barbă.

Din nou, nu era nevoie să văd mai mult.

M-am dus în spatele capelei albe și am dispărut din peisaj chiar atunci când ușile capelei s-au deschis. Am privit insistent spre luminiș. Nu era nimic acolo, decât un simplu luminiș. În depărtare se vedeau niște pomi. Cabanele erau pe partea cealaltă a dealului. Capela făcea parte din tabăra de creație în care stătea Natalie. Cabana mea era în josul străzii, într-o tabără de creație pentru scriitori. Ambele tabere erau vechi ferme din Vermont care încă mai cultivau câte ceva organic.

— Bună, Jake.

M-am întors spre vocea familiară. Acolo, la nici zece metri de mine, stătea Natalie. M-am uitat imediat la inelarul ei drept. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, și-a ridicat mâna pentru a-mi arăta proaspăta verighetă.

— Felicitări, spusei eu. Mă bucur pentru tine.

Ignoră acest comentariu.

— Nu-mi vine să cred că ești aici.

Îmi deschisei larg brațele, neajutorat.

— Am auzit că vor fi aperitive grozave pasate de la unul la altul. Mi-e greu să stau departe de așa ceva.

— Nostim.

Ridicai din umeri în timp ce inima mi se pulveriza răvășită.

— Toată lumea a spus că n-o să vii, rosti Natalie. Dar eu am știut că vei veni.

— Încă te iubesc, mărturisii eu.

— Știu.

— Și tu mă iubești încă.

— Nu, Jake. Vezi?

Îmi flutură verigheta în față.

— Iubito?

Todd cu fața lui păroasă apăru de după colț. Mă observă și se încruntă.

— Cine e ăsta?

Dar era limpede că știe.

— Jake Fisher, spusei eu. Felicitări pentru căsătorie!

— Unde te-am mai văzut?

Am lăsat-o pe Natalie să răspundă de data asta. I-a pus mângâietor mâna pe umăr și i-a spus:

— Jake pozează pentru multe dintre noi. Probabil îl recunoști din unele dintre creațiile noastre.

Todd tot încruntat era. Natalie i s-a pus în față și i-a spus:

— Ne poți lăsa o secundă, nu? Vin imediat.

Todd își aruncă ochii spre mine. Nu m-am mișcat. Nu m-am retras. Nu mi-am întors privirea.

A spus în silă:

— OK. Dar să nu stai mult.

Mi-a mai aruncat o uitătură urâtă și a luat-o pe după capelă. Natalie și-a întors privirea către mine. Eu am arătat în direcția în care dispăruse Todd.

— Pare un tip agreabil, rostii eu.

— De ce ești aici?

— Trebuia să-ți spun că te iubesc, îi răspunsei. Trebuia să-ți spun că te voi iubi mereu.

— S-a terminat, Jake. O să mergi mai departe. O să te descurci.

Am tăcut.

— Jake?

— Ce?

Și-a aplecat puțin capul. Știa ce efect are asupra mea această aplecare a capului.

— Promite-mi că o să ne lași în pace.

Am rămas încremenit.

— Promite-mi că n-o să ne urmărești, că n-o să ne suni și nici măcar n-o să ne trimiți e-mailuri.

Durerea din piept creștea. Devenea ascuțită și adâncă.

— Promite-mi, Jake. Promite-mi că o să ne lași în pace.

Se uită în ochii mei.

— OK, răspunsei eu. Promit.

Fără alte cuvinte, Natalie s-a întors în fața capelei, la bărbatul cu care tocmai se căsătorise. Am rămas acolo o clipă, încercând să-mi vin în fire. Am încercat să mă înfurii, am încercat să mă conving că e un fleac, am încercat să nu-mi pese și să-i spun că ea va fi cea care va pierde. Am încercat toate acestea și chiar am încercat să privesc lucrurile cu maturitate, dar totuși știam că nu era decât o tehnică de a trage de timp, pentru a nu fi nevoit să mă confrunt cu faptul că aveam să fiu distrus pentru totdeauna.

Am stat acolo în spatele capelei până când am presupus că au plecat cu toții. Apoi m-am întors. Preotul cu țeasta rasă era afară, pe trepte. Acolo era și sora lui Natalie, Julie. Ș-a pus mâna pe brațul meu.

— Ești OK?

— Super, îi răspunsei eu.

Preotul îmi zâmbi.

— O zi minunată pentru o nuntă, nu-i așa?

Am clipit în lumina soarelui.

— Cred că da, i-am răspuns eu și apoi am plecat.

Aveam de gând să fac ce mi-a cerut Natalie. Aveam de gând s-o las în pace. Mă voi gândi la ea zilnic, dar nu o voi suna, nu voi încerca să comunic cu ea și nici nu o voi căuta vreodată pe Internet. Îmi voi respecta promisiunea.

Timp de șase ani.

Capitolul 2

DUPĂ ȘASE ANI

Cea mai mare schimbare din viața mea, deși nu aveam de unde ști atunci, a apărut undeva între orele 15.29 și 15.30.

Orele de curs despre dezvoltarea raționamentului moral, la studenții de anul I, tocmai se încheiaseră. Ieșeam din Bard Hall. Era o zi prielnică pentru viața din campus. Soarele strălucea intens în cea după-amiază răcoroasă din Massachusetts. În curte se juca Ultimate Frisbee. Studenții erau răspândiți peste tot, de parcă ar fi fost împrăștiți de o mână gigantică. Muzica răsuna puternic. Părea că broșura promoțională a campusului prinsese viață.

Îmi plac astfel de zile, dar, în fine, cui nu-i plac?

— Professore Fisher?

M-am întors spre voce. Șapte studenți stăteau în semicerc pe iarbă. Fata care vorbise era în mijloc.

— Vreți să veniți lângă noi? întrebă ea.

Le-am făcut semn că nu și am zâmbit.

— Mulțumesc, dar am audiențe la birou.

Am mers mai departe. Nu aș fi rămas oricum, deși mi-ar fi plăcut să stau cu ei într-o astfel de zi superbă – cui nu i-ar fi plăcut? Între profesori și studenți erau niște limite de discreție și, scuze, oricât de

nemilos ar suna, nu voiam să fiu *acel tip* de profesor, dacă știți ce vreau să spun, profesorul care stă prea mult cu studenții, participă la petrecerile frățiilor și, poate, dă câte o bere în parcurile stadioanelor de fotbal. Un profesor trebuie să fie cooperant și abordabil, dar nu trebuie să fie nici amic și nici părinte.

Când am ajuns la Clark Kouse, doamna Dinsmore m-a întâmpinat cu obișnuita ei privire furioasă. Cred că doamna Dinsmore, tipul clasic de femeie dură, era secretara departamentului de științe politice de pe vremea administrației Hoover. Avea cel puțin două sute de ani, dar era la fel de nerăbdătoare și nesuferită ca cineva de două ori mai tânăr.

— Bună ziua, frumoaso, îi spusei. Vreun mesaj?

— Pe birou, spuse doamna Dinsmore. Chiar și vocea îi era furioasă. Iar la ușa te așteaptă șirul obișnuit de ucenice.

— OK, mersi.

— Parcă ar fi o audiție la Rockettes.

— Am priceput.

— Predecesorul tău nu a fost niciodată atât de accesibil.

— Ei, haide, doamnă Dinsmore. Tot timpul l-am vizitat aici când eram student.

— Da, dar cel puțin pantalonii tăi scurți aveau lungimea cuvenită.

— Cam dezamăgitor pentru tine, nu-i așa?

Doamna Dinsmore s-a străduit din răspuțeri să nu îmi zâmbească.

— Dispari din ochii mei, da?

— Hai, trebuie să recunoști.

— Vrei un șut undeva? Șterge-o.

I-am trimis o beza și am intrat prin spate pentru a evita șirul de studenți care s-au înscris la audiențele de vineri. Am două ore de audiențe „neprogramate” în fiecare vineri între orele 15 și 17. Acesta era programul de funcționare, nouă minute de student, fără programare, fără înscriere prealabilă. Pur și simplu vii – primul sosit, primul servit.

Urmăream ceasul. Nouă minute la dispoziție. Nici mai mult, nici mai puțin, apoi un minut ca să ieși și să îi permiți următorului student să se acomodeze și să beneficieze de timpul lui. Dacă ai nevoie de mai mult timp, dacă îți sunt îndrumător de teză sau de orice altceva, doamna Dinsmore te programează pentru o întrevedere mai lungă.

La ora 15 fix am poftit prima studentă. Dorea să discutăm teoriile lui Locke și Rousseau, doi politologi cunoscuți mai degrabă pentru reîncarnările lor din serialul TV *Lost* decât pentru teoriile lor filosofice. A doua studentă nu avea un motiv serios pentru a fi aici decât pentru – o spun pe șleau – a se da bine pe lângă mine. Uneori îmi vine să ridic o mână și să spun: „Mai bine fă-mi niște prăjituri.“ Dar înțeleg. A doua studentă a venit să cerșească o notă și anume, ea credea că lucrarea cu B+ ar fi trebuit să primească A-, când, de fapt, probabil ar fi trebuit să primească B.

Așa stăteau lucrurile. Unii veneau la mine în birou pentru a învăța, alții pentru a mă impresiona, unii veneau să cerșească, unii veneau să stăm de vorbă – era în regulă. Nu trag concluzii în baza acestor vizite. Ar fi greșit. Mă port la fel cu fiecare student care intră pe această ușă pentru că suntem aici pentru a-i *învăța*, dacă nu științe politice, poate câte ceva despre gândirea critică sau chiar – ah! – despre viață. Dacă studenții ar veni la noi gata formați și fără temeri, care ar mai fi sensul?

— Rămâne B+, i-am spus după ce și-a terminat pledoaria. Dar pun pariu că vei putea să-ți mărești nota la următorul eseu.

A sunat alarma ceasului. Da, după cum am menționat, sunt foarte strict cu timpul aici. Acum arăta exact 15.29. Așa se face că, atunci când privesc în urmă la tot ce avea să se întâmple, știu exact când a început totul – între orele 15.29 și 15.30.

— Mulțumesc, domnule profesor, spuse ea, ridicându-se să plece. M-am ridicat și eu.

Biroul meu nu s-a schimbat deloc de când am ajuns șeful departamentului în urmă cu patru ani și am preluat această cameră de la

predecesorul și mentorul meu, profesorul Malcolm Hume, secretar de stat într-o administrație, șef de cabinet într-alta. Încă se păstrase fermecătorul aer nostalgic al neglijenței academice – globuri antice, cărți supradimensionate, manuscrise îngălbenite, postere care atârnau pe pereți, portrete înrămate ale unor bărbați cu bărbi. Nu era niciun birou în cameră, doar o masă mare de stejar la care puteau sta doisprezece oameni, exact numărul din grupul meu de licență.

Era dezordine pretutindeni. Nu m-am sinchisit să redecorez, nu atât pentru că voiam să-mi onorez mentorul așa cum credeau cei mai mulți, ci pentru că, unu, eram leneș și chiar nu mă sinchiseam din principiu; doi, nu prea am un stil personal sau fotografii de familie pe care să le expun și nici nu prea îmi păsa de prostia că „biroul este oglinda bărbatului“ sau, dacă îmi păsa, atunci chiar biroul definea ce este bărbatul; și trei, întotdeauna am crezut că dezordinea stimulează exprimarea individuală. Curățenia și organizarea au ceva care inhibă spontaneitatea studenților. Dezordinea pare să încurajeze libera exprimare a studenților – aici este deja harababură și dezordine, par ei să gândească, așa că ce rău ar mai putea face ideile mele ridicole?

Dar era așa mai ales pentru că eram leneș și nu mă sinchiseam.

Ne-am ridicat amândoi de la masa mare de stejar și am dat mâna. Ea mi-a ținut-o o secundă mai mult decât trebuia, așa că mi-am retras-o intenționat repede. Nu, asta nu se întâmpla tot timpul. Dar se întâmpla. Acum am 35 de ani, dar, când am început aici – tânăr profesor la douăzeci și ceva de ani – se întâmpla mai des. Vă amintiți scena aceea din *Căutătorii arcei pierdute* în care o studentă și-a scris „TE IUBESC“ pe pleoape? Ceva asemănător mi s-a întâmplat în primul semestru. Atât că al doilea cuvânt nu era „IUBESC“, iar primul cuvânt a fost schimbat din „TE“ în „MĂ“. Nu mă laud cu asta. Noi, profesorii, avem o poziție de putere aproape imensă. Bărbații care se lăsă păcăliți sau care cred că, într-un fel, merită această atenție (nu sunt sexist, dar aproape mereu e